

Vader en zoon

Dit boekje ter gelegenheid van het 30-jarige bestaan van Café Loetje, gaat natuurlijk voornamelijk over de oude knorrepot naar wie dit beruchte café ooit genoemd is: Loetje. Het is in het bestek van dit stukje voor mij onmogelijk om alle personen in die in dit café een dominante rol spelen, te behandelen, daarom beperk ik mij tot de relatie van Loetje met zijn zoon Jaap, die het café na Loetjes afscheid overnam.

Behalve een getalenteerd klaverjasser (ik kan er van meepraten, wat ik ben vaak het slachtoffer van zijn scheldkanonnades, die menige niet ingewijde omstander verschrikt naar zijn mobilette doet grijpen om de politie te bellen, of de gezondheidszorg, omdat men denkt met een groepje ontsnapte, ernstige Gilles de la Tourette patiënten te maken te hebben, of dat het kaartpartijtje elk moment in een slachting kan veranderen; reden waarom Jaap nooit mee wil spelen), is Loetje ook een biljarter van formaat. Net als zijn zoon Jaap trouwens die daar nog voor gestudeerd heeft op Papendal. En die reeds op zeer jeugdige leeftijd er blijk van gaf over een zeer groot talent te beschikken. Misschien wel groter dan dat van zijn vader. Nu beschikt Loetje over zeer veel talenten, maar incasseringsvermogen is daar niet bij. Ergo, hij kan slecht tegen zijn verlies. De zinsnede, waarmee hij op kritieke momenten, elk geschil in

zijn voordeel weet te beslechten luidt dan ook: "... of wil je morgen wakker worden met slangen in je neus."

Maar goed, verder met mijn verhaal. Zo geviel het dat jaren geleden, Jaap was toen een jaar of dertien, hij bij hoge uitzondering dispensatie van de bond kreeg om met de senioren mee te mogen biljarten op een of ander zeer belangrijk toernooi. Waarschijnlijk met de gedachte, ach zo'n jongen, leuk toch dat ie mee mag spelen, misschien wint ie wel een partijtje of wat. Maar dat was een ernstige misrekening. Want Jaap won alles. Ook van zeer hoogbegaafde oude knakkers. Totdat hij de finale bereikte. Waarin hij uit moest komen tegen...u raadt het al, zijn vader, de oude knoestige Loetje zelf.

Loetje maakte zich kennelijk wel enige zorgen over het verloop van deze (libre) partij. Dus in de auto met Jaap, op weg naar deze zo belangrijke finalepartij, had hij een mooi-vader-tot-zoon gesprek met hem. Ik was er niet bij, maar kan me voorstellen hoe het is gegaan. "Dat Jaap zijn talent mooi wel aan zijn vader te danken had. En dat zijn vader hem altijd gestimuleerd had in zijn carrière. En hoe leuk en eervol het zou zijn, als Jaap tweede werd, naast zijn vader op het podium zou staan. Dus als Jaap nou voor een hele moeilijke stoot zou

komen te staan, hoefde hij echt zijn best niet te doen en dat het dan helemaal niet erg zou zijn als hij deze stoot zou missen en dan een paar mooie makkelijke ballen voor zijn vader zou achterlaten. Et cetera". Het zou mij niets verbazen als het zo gegaan zou zijn. Ook enige ernstige dreigementen sluit ik daarbij niet uit...

Er van overtuigd dat zijn zoon zijn rol goed begrepen had begon Loetje welgemoed aan de partij. Maar Jaap was het kennelijk een beetje vergeten, want hij maakte het uit met tweehonderd punten in negen beurten. En werd kampioen. Toen schijnt een hevig teleurgestelde Loetje na afloop tegen Jaap gezegd te hebben: Als je groot genoeg bent om te winnen, kan je ook wel lopen naar huis.

Maar nu is alles koek en ei, tusen Jaap en Loetje. Gelukkig maar. Ik wens alle familieleden en medewerkers een mooi feest toe. En nog vele succesvolle jaren.

Cor Bruinsma

